

nost glasbenega mišljenja, ki krasi ta četverospjev, je bujno vzknila v drugem zboru istega skladatelja, v »Žalosti« (besede narodne). Širši glasovni obseg mešanega zbora daje skladatelju še več prostosti; fantazija njegova je tu širša in bujnejša, in plod vsega tega so — melodije čudovite nežnosti, harmonije divne miline. Ne da se tajiti, da je skladba delo umetniškega navdahnjenja. Na podlagi preprostega motiva se razvija delo iz prvotnega četveroglasnega zbora v osmeroglasen, pravzaprav dvojen četveroglasen zbor. S tem obširnimi aparatom je dosegel skladatelj znamenite zvočne efekte, ki se besedilu čudovito prilagajo, ker se z rahločutnim vkusom ločijo nasprotni si značaji temnih moških in jasnih ženskih glasov. Nežna poezija duhti iz te otožno navdahnjene skladbe, s svojo milino budi v nas spomin na preproste narodne pesmi. Upamo, da najde zbor tudi vselej samo poklicane interprete; kajti ker je skladba osmeroglasna, je to obenem nekako zagotovilo, da se je lotijo le dobri zbori, ki jo podajo v tako dovršenem predavanju, kakega je vredna ta nežna kompozicija. — Jednako oduševljenost in udanost zahteva od pevcev tudi Foersterjev mešani četverospjev »Kitica« (besede Gregorčičeve). Posamezni, samostojno izvedeni glasovi se tu spleta v polifonskem slogu v celoto, ki je izredne umetniške vrednosti. Sladka kantilena, čista in ljubka kakor ptičje žvrgolenje, gorak čut in ogenj plamteče prisrčnosti podajajo delu ono vabljalnost, ki vnema srce in um, ki greje in oživilja. Tudi v »Kitici« zasledujemo v glasbenem izraževanju pesnikovih besed tisto skrbljivo natančnost, ki je priznalo svojstvo Foersterjevih skladb, in ki le-tim podaja trajno, klasično vrednost; ker zbok svoje karakteristike so in bodo Foersterjeve skladbe vedno zanimive.

Lično opravljene (natisnjene v Eberlovi tiskarnici na Dunaju), pojdejo te muzikalije sedaj v svet, v veselje vsem društvnikom in v vzpodbudo glasbene izobrazbe. »Glasbene Matice« zadnja izdaja bodi vsakomur najtopleje priporočena in ji privabi kar največ prijateljev in podpornikov.

—oe—

† **Venceslav Mařík**, Dne 26. kimovca je umrl hrvaški marljivi pisatelj za šolo in mladino *Venceslav Mařík*, rojen na Češkem 1831. leta. Mařík je kot odgojitelj prišel na Hrvaško in je tukaj postal učitelj, najprej v Ludbregu, pozneje pa v Zagrebu. Tukaj je zasnoval pedagoški list: »Napredak«, katerega je do zadnjega časa marljivo podpiral s svojimi spisi. — Posebej je izdal »Basne«, »Krasuljak«, »Narodne pripovedke«, »Slike iz hrvatske poviesti«, »Komensky, veliki učitelj naroda«, »Škola materinja«, »Život i rad Amosa Komenskoga«, »Misli o preustrojenju narodnih učion«, i. t. d.

Pred kratkim je spisal in izdal v Pragi »Horvatsko-české razmluvy«. Iz Prage se je vrnil zopet na Hrvaško in, potujoč v Slavonijo, je umrl.

—o.

Vtiski z narodopisne razstave češkoslovsanske. (Dalje.)

V vasi se nahaja vse, kar je treba za večjo naselbino: cerkev, zraven nje stara šola, mlin, kovačnica in kajpada več gostilnic, kjer se ponujajo ogledovalcu hrana, pijača in glasbeni užitki iz dotičnega kraja. Cerkev, »kostel«, je originalna v obeh pomenih besede. Lesena je v vseh delih, okoli nje je voda napeljana, čez pokrit lesen most se pride pod zvornik, v katerega se vidi do lin, in potem skozi glavna vrata v primitivni hram božji. To cerkvico je dal prenesti arhitekt Socher iz pardubiške okolice na razstavišče in jo je samo nekoliko popolnil z nekaterimi predmeti. Pri tej vaški cerkvi opravlja cerkovniško službo — pravi cerkovnik. — V drugem oddelku skupine B so izloženi kroji (noše), šivanje, tkanine in vezenine. Znameniti so posebno nekateri okraski in motivi, ki izvirajo iz poganske dobe; vidijo se n. pr. oblike, ki spominjajo na podobo solca. Drugi vzorci so se ohranili iz cirilskih